

Od autorky románu *Poslední dny Rabbit Hayesové*

V klubíčku

Anna
McPartlinová

šťěstí

Host

A najednou byl pryč.

Anna McPartlinová

V klubíčku štěstí

Anna McPartlinová

Brno 2019

Somewhere Inside of Happy

Copyright © 2016 by Anna McPartlin

Translation © Michaela Martinová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-883-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-884-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-885-7 (Formát MobiPocket)

Mému manželovi Donalovi. Bez tebe bych byla ztracená.
(Jsi vlastně taková moje navigace...)

Prolog

Maisie Beanová Brennanová
se představuje

Až na šustivé poposedávání, neurčité cvakání a tlukot Maisiina vlastního srdce bylo v sále úplné ticho. Poposednutí, cvaknutí, úder, poposednutí, cvaknutí, úder. *Uklidni se, ženská pitomá. Bude to v pohodě.*

Na ramenou cítila manželovu paži. Stál přímo za ní po straně jeviště, v hlavě jí zněla jeho slova. *Všechno je v pořádku, lásko, vedeš si moc dobře. Nestresuj se. Prostě se jen usmívej.* Pozorovala, jak k nim doklopýtala její dcera Valerie, opřela se o nevlastního otce, zula si botu a vyklepala z ní kamínek.

Maisie měla obličej i celou hlavu v jednom ohni, vlasy na temeni měla úplně promočené potem a z krásně nadýchaného účesu zbylo jen neposlušné vrabčí hnízdo. Pokusila se usmát, ale horní ret se ne a ne odlepit od zubů. *Tak to je skvělý. Teď budu vypadat jako naprostý idiot.*

Elegantní vzdělaný muž, který ji měl na pódiu představit, mluvil několik minut a očividně moc rád poslouchal sám sebe. Hlas měl pěkný, o tom žádná, takový nóbl

nabubřelý, a hovořil tak jemně, že vás téměř ukolébal ke spánku, když jste ho poslouchali.

Maisie prozkoumávala očima obecenstvo a okamžitě si všimla Deirdre v dokonale padnoucím drahém černém kostýmku. Hned za ní vedle sebe seděli Mitch a Jonno. Mitch jedl obrovský šunkový závitek a půlka náplně padala Jonnovi přímo do klína. *Roky ubíhají... Všechno se mění, a přece všechno zůstává stejné.* Hledala Davea. Slíbil jí, že dorazí, když to bude možné, ale býval často na cestách a jeho přítelkyně právě porodila dvojčata. *To nebude žádná legrace, Dave.* Usmála se pro sebe, když si všimla, že Dave právě prochází uličkou a vyhazuje neohrabaného teenagera ze židle, aby se mohl posadit vedle starého kamaráda. John do něj strčil ramenem a zakřenil se, potom polechtal Lynn zezadu na krku, za což mu ona pohrozila pletací jehlicí.

Teď se Maisie zaměřila na Lynn. Pletla od té doby, co se posadila, duchem ztracená ve svém hladce obraze. Davy Lynn poslední dobou znervózňovaly ještě víc než před lety, ale byla pevně rozhodnutá být tu pro svou nejlepší kamarádku a pletení ji uklidňovalo. Každý, kdo nějak přispěl k napsání knihy, byl tady, aby ji podpořil. Dokonce i po všech těch letech si stáli pevně bok po boku. Srdce se jí dmulo pýchou. *Celá parta je tady.*

Měla to být její první a možná také poslední přednáška na vysoké škole — záleželo na tom, jak moc to zvrtá. Nijak zvlášť vzdělaná Maisie Beanová Brennanová přednáší v sále plném akademiků? Zdálo se to tak neskutečné, přesto tu nyní stála a čekala v zákulisí jen kousek od obrovského zářivého plakátu s obálkou její knihy: *Jeremy promluvil: Vzpomínky na lásku a nepochopení.* Byla na ní fotka v nadživotní velikosti, na níž se usmívali její šestnácti-

letý syn Jeremy a jeho nejlepší kamarád Rave, oba mladí a plní života. Při pohledu na tuhle fotku Maisie i po dvaceti letech do očí vždycky vstoupily slzy.

Akademik se snobským přízvukem pohlédl jejím směrem. Nadešel čas.

„Dámy a pánové, nyní mi dovolte, abych vám s nesmírným potěšením představil Maisie Beanovou Brennanovou.“ Publikum zatleskalo a Maisie ucítila, jak ji manžel lehce postrčil na jeviště.

„Nandej jim to, Mamsie,“ zašeptala Valerie.

Co tady proboha dělám?

Potlesk ustal. Maisie se postavila za čtecí pult. Místnost se utišila a až na nervózní šepot mladých lidí by se ticho dalo krájet.

Poposednutí, cvaknutí, úder, poposednutí, cvaknutí, úder.

Maisie si odkašlala, napila se vody a odlepila rty od zubů. Všechny pohledy spočívaly na ní. Jejich příběh už se psal nesmírně dlouho a nastal čas vyprávět ho ostatním. Zavřela oči, zhluboka se nadechla, zase je otevřela a začala.

„Jmenuju se Maisie. Můj manžel mi říká Mai a moje děti Mamsie, ale vy mně můžete říkat, jak chcete.“

Obecenstvo se zasmálo. Maisie si nebyla jistá, jestli smích patřil jejím úvodním slovům nebo jejímu přízvuku. Ve skutečnosti na tom ovšem vůbec nezáleželo, a tak pokračovala dál.

„Můj prvorozený syn Jeremy byl počat násilnou cestou a násilně taky zemřel, ale dokud žil, byl světlem mého života.“ Maisie se lehce zadrhl hlas. *Můj zlatý, milovaný Jeremy.* „Jsem tady, abych mluvila o něm a o věcech, které jsem se za ten krátký čas, co jsme spolu strávili, naučila. Jestli tu se mnou chvílku vydržíte.“

Studenti se přestali vrtět, šeptat si a chichotat se. Honosný, mahagonovým dřevem obložený sál zmizel. Poposednutí, cvaknutí, úder, poposednutí, cvaknutí, úder pomalu utichaly.

Maisie se pustila do vyprávění. V myšlenkách se přenesla zpátky do svého malého domku v Tallaghtu před dvaceti lety. Bylo ráno prvního ledna devatenáct set devadesát pět, den, kdy se její život nenávratně změnil. Den, kdy život jejího syna skončil.

„Můj šestnáctiletý syn Jeremy tenkrát tančil se svojí babičkou Bridie okolo kuchyňského stolu...“

Neděle
1. ledna
1995

1

„Jeremy“

Pearl Jam, 1992

Maisie

Osmasedmdesátiletá Bridie Beanová se vznášela místností, jak ji její vnuk Jeremy vedl ve starobylém rytmu waltzu. Maisie přihlížela, jak Bridie počítá do tří a pak udělá otočku. Bylo krásné je pozorovat. Vypadalo to, že stará žena nemá na světě vůbec žádné starosti. Maisie strávila většinu rána matčiným koupáním a oblékáním. Tentokrát vybraly nažehlenou bílou halenku, hebký šedivý propínací svetr a její oblíbenou tvídovou sukni, která končila těsně nad koleny. Potom jí Maisie učesala dlouhé bílé vlasy do hladkého upraveného uzlu. Bridie ráda vypadala hezky, takže se její dcera vždycky ujistila, že je všechno, jak má být. To bylo to nejmenší, co pro ni mohla udělat: navzdory svému pokročilému věku i duševnímu stavu si Bridie pořád užívala zábavu a nevinné flirtování. Místní jí přezdívali „křepelíčka“ a všichni ji milovali. Když se zatočila, sukně se jí zvedla a odhalila nohy tenké jako větvičky tančící v rytmu hudby. Bez potíží stačila tempu šestnáctiletého Jeremyho, a přestože byla její mysl zmatená

a zamlžená, bývalá armádní sestra Bridie Beanová byla čilá jako rybička. Z magnetofonu hrála píseň „We'll Meet Again“ — „Znovu se setkáme“ od Very Lynnové a ona si pobrukovala spolu s ní.

„Ach, to je jak za starých dobrých časů, Arthure — ty, já a lahev rumu.“ Zachichotala se pro sebe.

„Babi, to jsem já, Jeremy!“ upozornil ji Jeremy. Když jí naposledy dovolil, aby si myslela, že je její dávno zesnulý manžel, vykládala mu, jak moc postrádá jeho mužnost — a když z jejích úst vypadlo slovo „vagina“, Maisiin prvorozený si stěžoval, že sebou buď praští, nebo se brzy pozvrací. Maisie bylo jasné, že Jeremy takové trauma už nechce znovu prožít. Musela se pro sebe usmát, když ustal v tanci a ukázal na sebe. „Jeremy, tvůj vnuk, takže buď tak hodná a nezmiňuj se přede mnou o některých částech svého těla.“

„Já vím, kdo jsi, sluníčko moje,“ prohlásila Bridie. „Mluví s tvým dědou tam na obloze.“ Natáhla k Jeremymu pravou rukou a on ji sevřel ve své levé. „Ještě jednou kolem stolu. Pro štěstí.“

„Dobře, ale potom už to balím. Je poslední den prázdnin a já mám taky svůj život, však víš.“

„Ach, jistěže vím,“ zašeptala Bridie. „Velmi exotický, plný dívek a tajemství.“ Ukazováčkem si poklepala na nos. „Však já jich taky pár mám.“

„Ach ježíši,“ řekl a potřásl hlavou, „nezačínej s tím, prosím tě.“

„Dobře, drahoušku.“

Jeremy často předstíral, že ho babiččiny řeči vyčerpávají, jen aby ji pobavil. Maisie je často pozorovala, jak spolu hrají tuhle hru s vyměněnými rolemi: on byl v tu chvíli dospělý a ona smělé dítě. Bridie se na něho usmá-

la a odhrnula mu pískově zbarvené vlasy z očí. Nepromluvila, jen si spokojeně povzdychla a poklepala ho po rameni.

„Hodný chlapec,“ řekla. Zvedla prst do vzduchu, pomalu s ním zakroužila a ukázala na velkou samolepku s nápisem „lednice“. Odhodlaně k ní zamířila a otevřela dvířka. „Dala bych si kus sýra.“

Jeremy se na matku zešířila usmál. Stará paní měla dneska dobrý den.

Maisie ji zarazila. „Víš, že máš po sýru větry, mami.“

„Pak je jediné dobře, že mi nějaké větry můžou být ukradené,“ zasmála se Bridie.

„Tak ji přece nech, Mamsie. Dej si, babi, žiješ jenom jednou.“

„Vidíš, Jeremy mě má natolik rád, že mě nechá umřít v klidu.“ Bridie strčila hlavu do lednice a prohledávala její obsah.

„Jeremy je puberták. Když prdíš, přijde mu to zábavné,“ protestovala Maisie a Jeremy se zasmál.

Bridie se vynořila z ledničky s balíčkem čedaru v ruce. „Ach sýr,“ prohlásila a Maisie pozorovala, jak se synův úsměv rozšířil. Jedna věc byla jistá — svou babičku miloval. „Jeden tenký plátek, protože už chystám snídani,“ řekla Maisie pevně. Bridie přikývla, rozbalila sýr a pořádně se do něj zakousla.

Byl první den nového roku a zároveň poslední den vánočních prázdnin, a tak Maisie na oslavu připravila tradiční irskou snídani. Jeremy a Bridie se pustili do svých smažených vajec a klobásek a Maisie otevřela dveře do pokoje dvanáctileté Valerie, aby ji zavolala k jídlu. Valerie ležela v posteli a příšerně nahlas si spolu s East 17 zpívala „Stay Another Day“ — „Zůstaň ještě jeden den“.

„Valerie Beanová, už nejmní pět minut z plných plic křičím ‚snídaně‘.“

„Ještě nemám hlad, Mamsie,“ oznámila matce Valerie.

„Zvedni tu svoji hubenou prdel a koukej mazat do kuchyně, než tě zaškrtním. Že ještě nemáš hlad? Kde si sakra myslíš, že seš? V nějakým podělaným Ritzu?“

„To zrovna! Bysme se dostali leda tak do zasranýho Holiday Inn.“

„Neříkej ‚zasraný‘ a hni sebou,“ varovala ji Maisie.

Valerie se podrážděně zvedla.

Valerie byla v pubertě ještě dřív, než to slovo někdo vymyslel. Měla ráda hlasitý pop, černé oblečení, svůj pokoj, a to bylo asi tak všechno. Když jí padlo jedenáct, sbalila všechny své panenky a plyšová zvířátka a o několik týdnů později je věnovala cikánce, která u dveří žebrale o staré oblečení. Nechala si jen malého růžového medvídka, kterého jí dal otec během své jediné návštěvy od rozvodu. Schovala ho vzadu ve skříni v krabici od bot spolu s nepoužívaným diářem a kusem ulepeného lízátko, které jí z rodinné dovolené v Blackpoolu přivezla její nejlepší a zároveň jediná kamarádka Noleen Byrneová. Valerie si jednou lízla, prohlásila, že chutná jako hovno, a zase ho zabalila.

O Vánocích Maisie vyrobila kasičku, do které dcera musela dávat peníze pokaždé, když použila jedno ze svých dvou nejoblíbenějších slov, „zasraný“ a „hovno“. Jenomže výsledkem bylo, že tím Maisie pouze zdůraznila, jak moc sprostě mluví ona sama. Poté co si ji k sobě povolala ředitelka školy, aby jí sdělila, že Valerie použila slovo „sráč“, snažila se Maisie svůj vlastní slovník změnit.

„Abychom jí nekřivdili, paní ředitelko, ten kluk jí do vlasů natpal bělítko.“

„O to tu teď nejde, paní Beanová.“

„Dovolím si nesouhlasit.“

„Valerie ten jazyk odněkud má a rozhodně ne z této školy. Ohledně vulgárních slov zde platí velmi přísná pravidla.“ Ředitelka Youngová podala Maisie seznam zakázaných slov. Když si jej Maisie prohlédla, zjistila, že většina z nich je u ní na denním pořádku. „Žádného ‚sráče‘ tady nevidím,“ řekla, aby trochu odlehčila atmosféru.

Ředitelku Youngovou tím však očividně nepobavila. „‚Sráč‘ tam možná není, ale zato tam máte slovo ‚srát‘, čili se jedná o stejný slovní základ a oba tyto výrazy jsou tedy naprosto nepřipustné.“

Ředitelka Youngová byla pěkně nadutá. Maisie dokázala tolerovat hodně, ale nadutost jí příšerně lezla na nervy. Jako by někdo stiskl spoušť a její nálada se v tu ránu změnila z přístupné na dogmatickou. Obyčejně by Maisie tuhle vysokoškolsky vzdělanou ženskou ze střední třídy, která mluvila se snobským přízvukem a jednala s ní jako s méněcennou, odkázala do patřičných mezí, protože nesnášela, když se na ni někdo díval spatra. Tentokrát však její obličej polila červeň a ona se musela kousnout do rtu, protože věděla, že ta zpropadená mrcha má pravdu. Valerie pochytila nadávky od své matky a babičky, a ačkoli Maisie bránila své právo vyjadřovat se, jak uzná za vhodné, musela připustit, že děti by sprostě mluvit neměly. V tu chvíli se rozhodla, že musí jít svým potomkům lepším příkladem. Koneckonců to přece nemůže být tak těžké.

Ukázalo se však, že je takřka nemožné mluvit neustále jen slušně, pokud jste svobodná máma dvou dětí a vaše matka je v prostředním stadiu stařecké demence, máte práci na částečný úvazek v zubařské ordinaci a o víkendu

k tomu uklízíte v továrně. Kasička už teď praskala ve švech a Maisie se děsila dalšího setkání s ředitelkou Youngovou.

Když byla Bridie ještě v pořádku, často říkávala, že Valerie bude jednou Maisiina smrt. „Mám to dítě moc ráda, ale je s ní těžké pořízení.“ Ta slova pronášela s potouchlým úsměvem, jako by ji ta představa těšila. „Dopadne to s ní dobře, uvidíš. Je jako moje máma — ta by se bývala klidně poprala i s Kristem na kříži —, ale až půjde do tuhého, Valerie se dokáže prosadit.“

V porovnání s Valerií byl Jeremy zlatý chlapec. Staral se o babičku, matku, a dokonce i o sestru, když mu to dovolila. Kromě jeho slabosti pro slovo „ježíši“ (Bridie ovšem trvala na tom, že ho pronášel spíš jako modlitbu než jako klení) nikdy nenadával, přinejmenším ne před dospělými. Pomáhal matce nosit nákupní tašky a vždycky se ujistil, že dveře jsou zamčené a že před krbem stojí ochranná mřížka. Byl jediným mužem v domě a tu roli bral naprosto vážně. Samozřejmě nebyl svatý. A měl jeden velmi otravný zlovyk: poučovat svou matku.

„Ježíši, Mamsie, kolikrát ti musím říkat, jak je nebezpečný věšet si punčocháče na mřížku před krbem?“

„Promiň, synku.“

„Myslím to vážně, Mamsie.“

„Máš pravdu. Promiň.“

„Ať už to znova nevidím.“

„Tohle už trochu přeháníš, chlapče.“

„Promiň, Mamsie — ale na tu mřížku si je nedávej.“

Někdy měla Maisie chuť nacpat mu ty punčocháče do pusy. Jeremy byl také posedlý zavíráním dveří. Polovinu svého času strávil křičením na lidi, ať je zavrou. Obzvláště protivné to bylo v případě, kdy osoba, na kterou křičel,